

pelijke vakken, het tweede de anatomie, physiologie, histologie en algemeene pathologie. Ook het eindexamen moet verandering ondergaan; reeds om maatschappelijke redenen moet de lange duur ervan (2—3 maanden) verkort worden. Sommigen wenschten de physiologie en anatomie nogmaals als examenvak bij het artsexamen geplaatst te zien, anderen meenden, dat door de theorie der pathologie, interne geneeskunde en chirurgie deze vakken reeds voldoende herhaald werden. Ondanks de moeilijke omstandigheden, zoowel voor de universiteiten en ziekeninrichtingen, als voor de studenten, die dikwijls in de vacanties het geld voor hun studie moeten verdienen, zijn de fouten, die aan het huidige systeem kleven, tè groot, om ze nog langer te laten bestaan (*Klin. Wochenschr.*).

DE KRAAMVROUWENSTERFTE IN ZWEDEN. — HÄGGSTRÖM heeft een belangrijke studie uitgegeven over de gevallen van puerperale thrombose en embolie van 1901 tot 1920 in de verloskundige kliniek te Upsala waargenomen. Van 11475 kraamvrouwen ontwikkelde zich in 149 gevallen thrombose, dat is in 1.3 pCt.; van deze 149 patiënten vertoonden 13 verschijnselen van longembolie en 6 stierven. tengevolge hiervan. In slechts 15 van de 149 gevallen ontstond de thrombose in aansluiting aan een infectie: sepsis, metritis, salpingitis, mastitis, angina; in een nog kleiner aantal gevallen aan ziekten als anaemie, hartaandoeningen, in een iets grooter aantal aan meer of minder ernstige verloskundige handelingen. In de meerderheid der gevallen was geen oorzaak voor de thrombose aan te wijzen. De afwijking kwam meer voor bij oudere vrouwen en multiparae. De aderen van het linker been waren 54 maal aangedaan, die van het rechter been 55 maal, van beide beenen 24 maal. In de overblijvende gevallen was de thrombose gelocaliseerd in de bekkenaderen of zij kon in het geheel niet worden aangetoond. In 4 van de 6 sterfgevallen aan longembolie was de primaire thrombose in de bekkenaderen gelegen. Waarschijnlijk geven kleine embolieën in de long geen verschijnselen of worden niet herkend, maar als bronchitis en pleuritis gediagnostiseerd. HÄGGSTRÖM geeft een tabel van 140752 bevallingen, verzameld uit de literatuur, voornamelijk de Duitsche, en zijn eigen gevallen, die aantoont, dat op 162 geboorten één geval van thrombose voorkomt en dat een tiende gedeelte van thrombose eindigde in longembolie met alle gevaren daaraan verbonden. Wanneer men deze getallen omrekenet op de geheele bevolking van Zweden met een geboorte-aantal van 125000 tot 135000, dan worden jaarlijks 850 vrouwen gedurende verscheidene weken bedlegerig en ongeveer 60 vrouwen sterven aan longembolie. Voor de Vereenigde Staten met een geboortecijfer van 2450000 zou het aantal thrombosegevallen op 15000 komen met een sterftcijfer aan longembolie van 1500 (*Journ. of Am. Med. Ass.*).

DE STERFTE AAN KANKER OVER DE WERELD. — Prof. TUFFIER heeft aan de Academy of Medicine een rapport uitgebracht over de verwoestingen, welke de kanker over de geheele wereld aanricht. Het sterftcijfer stijgt, ondanks de vele pogingen tot bestrijding der ziekte, jaarlijks met 2 pCt.:

Het rapport van TUFFIER is gedeeltelijk gebaseerd op eigen onderzoek, gedeeltelijk op cijfers, die verzameld zijn door den Amerikaanschen statisticus HOFFMAN. Het sterftcijfer aan kanker onder 2124000000 menschen bedraagt 71 per 100000, wat ieder jaar een half millioen menschen beteekent. Van 1906 tot 1910 had Engeland het hoogste sterftcijfer met 94 per 100000, Nederland 93, Amerika 76, Frankrijk 73, Spanje 44.

WEENEN ALS INTERNATIONAAL GENEESKUNDIG MIDDELPUNT. — De dagen van Weenen als leidster van het internationale geneeskundige leven zijn geteld. Een kliniek, die vroeger 15000 tot 20000 patiënten jaarlijks behandelde, wordt gesloten. Het aantal patiënten neemt sterk af, doordat een nieuwe wet is aangenomen, waarbij de ziekenfonds-patiënten niet meer kosteloos opgenomen worden. Ook de poliklinieken worden minder bezocht, daar de menschen de hoge tarieven der trammen niet kunnen betalen; een moeder bijv., die met haar kind